

Ács József

UTOLSÓ FÜRDÉS

HORGAS BÉLA EMLÉKÉRE

2018-06-04 | **VERS**

Eső verte hajnaltól a földet.
Bokára tolt terepszín gatyában
ültek a bokrok, mint latrinán
részeg bakák az égiháborúban:
a tábornok fák tövében
tisztiszolgák és hű írnoksereg.
Leveleikre cseppenként kapták,

mi fentről lassan alácsorog,
s mellé, mi jár, a védett félhomályt.
Az üreg alján meggyűlt némi víz.
Füvekből, gyökerekből keserű
tea készült. Az ég kiderült,
gondos gazdaként szétnézett,
és megint leküldte záporát.

Emberi test ereszkedett alá
lassan az agyagos földbe, mintha
túl jeges volna a kádban a víz,
vagy a dereka, térde sajogna,
vonakodva, mégis eltökélten.
Aztán vastagon betakarózott.
Keskeny, szürke utak futottak
szét a ligeterdő fái között,
rajtuk kis csoportokban haladtak,
fekete foltokként, az emberek,
hogyan bizonytalan napsütésben
– még az ég alatt, s még a föld felett –
a kútnál lemosásuk cipőiket.

Délután még süt a nap, de aztán
a bezárt kapuk rácsai mögé
beárad, mint sűrű kátrány, az éj,
ragacsos, mély virágillatával
felsöpri a köves labirintust,
terhe alatt süpped a nedves föld:
így horpad a nagybeteg arca,
lassan tűnik, így fordul magába,
s tűnőn még átfordul, utoljára,
hogyan sarja dús lombjait csodálja.
Fenn most egyszerre virágzik minden:

a jázmin nehéz szagokat csorgat.
Fény emléke jár a levelekben.
Buzgón fornak-áradnak a nedvek
a szétágazó levélereken.
De ma Hold nélkül feketül az ég.
Amit csak ér, magához húz a föld.
Az éjszaka terhe alatt csendben
fejük hajtják a legszelídebbek.
Elfáradtak tán a hosszú úton:
az esőtől nedves koszorúkon,
kövér, kerek vízcseppek pihennek.
Odébb egy darab kifordult moha:
mint kád szélén hagyott mosdószivacs.

kép | shutterstock.com